

دهسک پیغلہ

استاد عبدالروف مینوا، شعرونو مجموعہ

تدوین اوسریزہ

افضل تگور

د هسك پيغله

د

د استاد بينوا د شعرونو مجموعه

تدوين او سر يزه

د

افضل ټکور

کتاب : دھسک پیغلہ
شاعر : عبدالروف بینوا
تدوین اور سريزه : افضل تڪور
د چاپ شمير : ۲۰۰۰ توڪه
مھتمم : نعيم با تور
د چاپ ڪال : ۱۹۸۸ ع ۱۳۶۷ ش
د چاپ بجاي : نڊولتي مطبعي ما، نوتايپ

فهرست

شماره	عنوان	شماره
الف	سرریزه	- ۱
۱	بابا	- ۲
۲	د اتوم بم	- ۳
۳	بهایبی	- ۴
۴	اوینیکه	- ۵
۵	ماقی	- ۶
۶	ویساکک	- ۷
۷	شراب نوشه	- ۸
۸	اوس گری	- ۹
۹	ژوند	- ۱۰
۱۰	سرینه	- ۱۱
۱۱	شمع	- ۱۲
۱۲	خچه	- ۱۳
۱۳	دشاعر جو نگره	- ۱۴
۱۴	انسانی مینه	- ۱۵
۱۵	ته رانه غلی	- ۱۶
۱۶	د نارنج غوتی	- ۱۷
۱۷	زیره ورماسقی	- ۱۸
۱۹	د زیباک لور	- ۱۹
۲۱	غلی شانته انقلاب	- ۲۰
۲۳	پسرلی	- ۲۱

شماره	عنوان	مخ
۲۲ -	طبعی مستی	۲۶
۲۳ -	پسرلی	۲۸
۲۴ -	شه پیثرنی	۳۱
۲۵ -	دسلی نجات مستر مسیما	۳۲
۲۶ -	دمینی وینا	۳۴
۲۷ -	دشرق جمال	۳۶
۲۸ -	دغریب پالنه	۳۵
۲۹ -	دپیرزوغیر	۳۹
۳۰ -	بجان غو لوم	۴۱
۳۱ -	پته دنیا	۴۳
۳۲ -	دکار یگر ترانه	۴۵
۳۳ -	دبیلتون سیلی	۴۶
۳۴ -	دا اوس گپی	۴۸
۳۵ -	تمنا	۴۹
۳۶ -	گلونه لیونی شول	۵۱
۳۷ -	دکار یگر ز گپروی	۵۳
۳۸ -	دامتقلال دشهیدوینا	۵۵
۳۹ -	ماقی پاشه	۵۷
۴۰ -	دکلار نخور	۵۹
۴۱ -	ملی پسرلی	۶۸
۴۲ -	در ده	۷۱
۴۳ -	دبنکلا مالکه	۷۳

سریزه

سافی پاخه نو بهار دی
مجلس تاته انتظار دی
پام که وار دی خطانه کپی
زسا وار دی زسا وار دی
بینوا

د پښتو په معاصرو ادبیاتو کې دارو اښاد استاد عبدالروف بینوا نوم زیات روښانه او خلیدو نکمی دی. استاد عبدالروف بینوا پیر زیات کلونه زموږ د هیواد د ادبیاتو او زموږ د فرهنگ دودې او پراختیاله پاره پیر او نه هیریدو نکمی کار کړی دی. او په خپل ژوند کې یې زیات علمی او تلهاتی اثار کښلی چې هر یو یې زموږ د ادبیاتو په تاریخ کې ځانګړې ځای لري. استاد بینوا د خپل ادبی عمر په اوږدو کې د خپلې شاعری په څنګ کې پراسی، ادبی تذکرې او زموږ

دهيواد دتاریخی خیر و په باب پیری گتوری خپرنی کړی دی او دپنځوسو
 په شاوخوا کی علمی، ادبی او تاریخی ارزښتناک اثار یی لیکلی دی .
 سر له دی چی اروا ښاد استاد بیتوا د نورو علمی او ادبی کارو نو په پر تله
 شاعری کمه کړی ده خو دغه ټوله شاعری یی د پښتو د معاصر شعر پیری لوری
 او پیاوړی بیلگی دی .

دسته وینه دست تاک را
 دی بی واکه زړه ته واک را
 د نانک با با روح ښاد کسپه
 زاړه سی پده دی و یساک را

داستاد عبدالروف بیتوا د شعر لوسړنی چاپی مجموعه د نن نه دوه دیر ش کاله
 مخکی په ۱۳۳۵ هـ ، ش کال کی د پښتو ټولنی له خوا د «پر پشانه افکار» په
 نوم په ښکلی قطع او صحافت د زرو ټو کو په شمیر په ۵۵ مخو نو کی خپره شوی ده
 په دغه مجموعه کی دهغه ټول دوه ویشت ټوتی شعرونه راغلی دی ددغی
 شعری مجموعه په سر یزه کی مرحوم استاد گل پاچا الفت لیکي :

«زه د ښاغلی بیتوا شاعری دده په نورو کمالو نو غوره گڼم او په دی باب کی
 ورته په پیر حق فایل یم . دی طبیعتاً شاعر دی . دده ژوند دده محبت ، دده خوی ،
 دده فکر ، دده ناسته ، ولاړه ، خوراک او خکاک پیر شاعرانه رنگ لری او
 اصلی رنگ یی هم همدغه دی .»

داستاد عبدالروف بینوا دېر پېشانه افکار څخه وروسته دهغه زیات شعرونه زموږ د هیواد په مختلفو وړځایونو او مجلو کې چاپ او خپاره شوي دي او د یوې ځانگړې شعري مجموعه په توگه دهغې راټولول او چاپ ته تیارول یو ضرورت و چې باید ترسره شوی وای. مادمخپلو ملگرو په مشوره داستاد بینوا د څلویښتو په شاوخوا کې شعرونه او څلور یزې د هیواد مختلفو وړځایونو او مجلو لکه د کابل مجله، د زیری جریده، د ننگرهار مجله، د کندهار مجله، پښتون ږغ مجله، د ورسې مجله، د پلوشی مجله، د زیری کالني، بشکلي شعر و نه منځخپه مجموعه، نوی شعر و نه منځخپه مجموعه، د پښتو درسي کتابونه، د ادبي انځور په نوم منځخپي، مجموعه او نورو څخه دهغه دغه شعرونه راټول او د یوې مجموعه په توگه چاپ ته تیار کړل. زه داسې نه وایم چې زما داکار به داستاد بینوا د ناچاپو شعرونو په باب مکمل کار دی. کیدای شي دهغه ډیر شعرونه له مانه پاتې شوي وي او زما لاس ته نه وي راغلي. داسې معلومېږي چې استاد بینوا به دخپل ژوند په وروستیو کلونو کې نور شعرونه هم ویلي وي چې تر اوسه نه دي چاپ شوي او موږ ته هم په لاس نه دي راغلي خو دسرحوم استاد بینوا د ناچاپو شعري بیلگو په راټولولو کې به زما هڅه جاري وي او امید لرم چې دهغه د ناچاپو شعرونو یو مکمل جوړنگ یو وخت چاپ ته تیار کړم.

په دغه مجموعه کې ماستاد بینوا د «پرېشانه افکار» نه یوازې دوه شعرونه رااخیستي دي چې یو یې «غلي شانته انقلاب» او بل یې «پسرلي» نومېږي چې د پرېشانه افکار په «۱» او «۲» برخو کې هم نشر شوي دي. نور ټول هغه

شعر و نه دی چی دهغه په دغه شعری مجموعه کی نه دی چاپ شوی. د کلو رنځور
دار و انباد استاد بینوا یو رو ایتی شعر دی چی حتی ځنی بر خی بی و زن او اهنګ
هم لری. دغه د کلو رنځور، دشعر او نثر گڼه خصوصیات هم لری داچول شعر و نه
په ځینو نورو شعری مجموعه کی هم راغلی دی او ما هم به دی خاطر داستاد بینوا
په دی مجموعه کی راوړی دی .

په هر حال که داستاد بینوا دشعر و نو دغه مجموعه دهغه دشعری بیلگو په
راټولولو کی نیمگری هم وی خود دی مجموعه چی چاپ او خپریدل یو نیک او
او گټور کار بولم او دادار و انباد استاد بینوا حق و چی دهغه خواره واره
شعر و نه په یوه جو نګ کی راټول شوی او خوندی شوی و ای .

بس همد و سره

په پښتنی سینه

افضل ټکور

۱۸ حمل ۱۳۶۷

بابا

زه عا جز به نفس هوا کوم تر کومه
خورم سورسکک خیال دحاوا کوم تر کومه
خپل خواری او غریبی نه عاره نه کړم
احتیاج به دبل چا کوم تر کومه
چی په خپله میړه نه وی په دنیا کی
نسوبه فخر په بابا کوم تر کومه
چی پښتون یمه پښتو به می تل مله وی
بی پښتو ژوند پر دنیا کوم تر کومه
چی دښن کار سباته زه معطل کړم
اعتبار به پر مېا کوم تر کومه
بسی زحمته راحت کله پینواشته
نو خلاف له دی ونیا کوم تر کومه

داتوم بهم

لیونسی انسا نیمست شسی
دبشتر ماغزه ایری کپی
دوران بی فکر تری جوپی
توم د بهم زری کپی

بده‌ایی

ظلم غلاچی زنا و کپری
کسپری بسای دلاسی
هرامسی بختی بیداشی
نام پری کبشیردی بده‌ایی

اوبنڪه

اھسامات چي توفاني شي
دزره ڪورڪي اور پيداشي
احساس عقل اور اوبه شي
شاھڪي اوبنڪه تری جلا شي

داروايشاد استاد عبدالروف بينوا دغه لاندی خلورپزی د ۱۳۵۴
کال دوری د مجلی په لومړی گڼه کې د سپینتمان په نوم خپری شوی دی.
مدون

ساقی

ساقی پاڅه توبهار دی
مجلس تاته انتظار دی
پام که واردی خطا نه کړی
زما واردی زما واردی

ویساک

مستہ وینہ د مست تاک را
دی بسی واکہ زپہ تہ واکہ را
د «نانک بابا» روح بنادکرہ (۱)
زارہ می پہ دی ویساکک را

۱۔ دضہ برخہ بہ کینوروا یتونوکی داسی ہم راغلی دہ :
« دنانک روی می دروری »

شراب نوشه

داو بو پر غاره کبشیمه شراب نوشه
په صحت دزړه دغم دی شراب نوشه
دریا له زهده زړه په سیمو میمنځه
لری گرځه له مسکاره خرقدپوشه

اوس گری

له بیانہ شه خبر بی لسیونیمه
نه په فکر را مستمیری تیر پرون
په خندا نه که پیاله دمیو واخله
په خوبی تیر کره دا اوس گری ژوندون

ژوند

ژوند نشه د طبیعت ده
چی سرشارشی له مستییه
یو جام دک کاله هومه
بل نسکور کاله مستییه

مړینه

دوجود له کړایي نه
دبسمل ماهی تر پیل دی
دعدم وای باسپند ته
دستغیدل او کړیدل دی

شمع

پہ زرا کسی تہ موسکایی
پہ زره اور پہ خولہ خندایی
سوز تہش گوزار دی ژوندی
تہ وار روح د بینوایی

خچه

مسته غیور د سمندر کسی
تسه سر تاج د توفا نوی
له آرام ساحله تپتسی
ته ژوندون په خوځیدوی

د شاعر جونگره

د دولت له سو د اتشه
خوله ما تو تو بود که
صراحی شنه په خندا ده
د هم زړه کباب کباب
د پرون خاطر مسره ده
د سبا انتظار پت دی
پس دنن تازه مضمون دی
او د عشق نوی کتاب

انسانی مینہ

انسانان ژو ندی په مینہ

خوویی مینہ هو مره وینه

چی بی زرونه شی بی مینی

تویو ی یود بل وینه

ته رانه غلی

بیا محشر را غی دگلوته رانه غلی
لاله جام شود سرو مایوته رانه غلی
ماپه اوو یومتر گومتا لاری خارلی
قافله را غله دیشکلو ته رانه غلی
ستارا تلوته دنگس مترگی شوی سپینی
کوشی تاو کور لی سنبلوته رانه غلی
درز لور بر بنله ناخی په ماغ-رکی
می ، سینا په نخید لوته رانه غلی
دهوسی شونلوی له زبیشه شوی تنها کی
پشکلی وخت دیشکلولو ته رانه غلی
تاو یشتملی هم په تاباندی رغی-پوی ؟
زنکدن شودو یشتملو ته رانه غلی

دنارنج غوتی

د نارنج دگل غوتی کی
سر غاړه ده خسلیری
موسکی خوله په سپنیدوده ؟
له مستی یی زړه رپیری
ته و المردی په قطره کی
پاس په شنه پانه زخیری
یاد سیو روا میل ولید
دنارنج پرمسر نولیری
یاخو اوښکه دمجنسون ده
د لیلی گریوان ته لوبیری
په غلط شوم تاسی و اوری
میتاداسی شان چغیروی
ارز و دنوی ژوند ده
د باغوان زړه کی غولیری

بیره ورساقی ته

بیره ورساقی راشه
دشرا بو عطر پاشسه
گوره وریخی دو یساک دی
زرو نه پول له خیره پاک دی
دنا نسک روی مسی د روپی
له خاره نسی روح مستری
ستا تر مهینی بیری جارشم
صدقه بی تر هر تارشم
د هر جام په شمیر یو جام را
نشسه بسته دخیام را
په گرنه دی متا قسم وی
چی هر جام دی جام دجم وی
نور بخنید کفر دی تلوار کپه
ایمانداره جام تیار کپه

یرغل گه پر خرابات کپه
د «کرم» دخم سر بات کپه
چی د تاک لور لوښه پاغی
درندانو سخ کسی ناغی
په لیدوی بی سنا نه شو
په خوندوی فرزانه شو
بیاله سره رازله بیان شو
د بناغلی تاک زوبان شو
تیاره زرونه بیا رنای شی
دین دنیا و ته موشا شی
درام رام پرخای «شام» وایو
په مستی کسی دی جام ستایو
دخم سرگ د زرو همدم شی
لور دیرغم له زرو نوکم شی

د زیبا کک لور

په خوب کښې راغله شوخه بې باکې
د زړه پسه ورلو چسته چالا کسه
د ښکلو میره پسرې ، ننه ژاده
په رنگ منډه په خوندوه ناکه
د سر و شرابو سره پیمانې وه
د ښاپیر یو د باغ لږه تارکې
وی سې چی شوک یې له کومه راغلی
وی چی زیبا یېم لږه زیبا کک
زړه مې و زړه ته ددی نژدی شو
وین شوم نه داوه نې البو شا کک
د کوکچې غاړه یوغو بزی وی
ورپسې پیغله په خان کاوا کک

دو زى پوست يسي وژغون کميس و
گريوان يسي خيري لمن يسي چا که
د حمر تو نو د اور لو گسي وه
د عشرت تر نو له تور ه با که
پاس يسي په سر وه د ژر گو پلنډه
وچسه يسي شو نډه پشه يي تما که
دلعلو کان و په خاور و پته
ازاد و غرو کي ، بندي يي با که
خو اړه د ژوند يي شکلي نه وو
ژوندون يي تريخ وهم له تريا که
چي را نژدي شوه زه ور نژدي شوم
کا ته يسي تيز وو ډير ز هر نا که
ستر گي يي مري وي کا سي دوينو
نفرت ا مپز يي کتل د رد نسا که

غلی شانته انقلاب

نسیم ووی دگل غور کی بدل شود یاران ی رنگ
غلی شانته انقلاب دی بد لوی د زمانی رنگ
ورسره نوی رنگونه، رنگار رنگه ترحولونه
کپی سمسور به راغ رغوئه

موسم بل دی هم پل شوی د بیل د ترا نی رنگ
غلی شانته انقلاب دی بد لوی د زمانی رنگ
دپی وری زور رباب دی، زور مطرب خانه خراب دی
زور آهنگه دروح عذاب دی

نوی ساز نوی، آواز دی هم تو نوی د نغمی رنگ
غلی شانته انقلاب دی بد لوی د زمانی
نوی دام نوی صیاد دی، نوی چل نوی بیداد دی
نوی آه نوی فریاد دی

هوښيارۍ صيدلره بويه بدل شوي دداني رنگك
غلي شانته انقلاب دي بدل لوي د زماني رنگك
لسري نوي مجبوسونه نه يو سراي نه يوه خونه

حبسوي لسوي هيواد ونه

چي بندي پري نه پوهيږي داسي شودزو لاني رنگك
غلي شانته انقلاب دي بدل لوي د زماني رنگك
طلايي جام كي ددور، شراب زهردي په دور

نو شيدل يي غواړي غور

اي سرمست زلميه پام كره بل راز شو دسيخاني رنگك
غلي شانته انقلاب دي بدل لوي د زماني رنگك
سردو اوپټل قومونه، وپښ خپر شول له ژو ندونه

دويده شول وړان كور ونا

گوره كلمه به شي نوي دپښتون دكاشاني رنگك
غلي شانته انقلاب دي بدل لوي د زماني رنگك

پسرلی

بیایی و شکل له کوم خمه دک جامونه
داد هسک پیغاله چی ناخی له جنونه
له مستی نه بی ساغر له لاسه پر یووت
په شوخا شکوبی کپه مست سپیره پاگونه
له خندا بی دغا پوخللا بر پیشنا شوه
مر غلری لو نوی پر سنگیر و نه
په ملال ملال کا ته چی گوری بسن ته
له هوسه ور ته خسولی سپنی گلو نه
دبا دام ونی چی شنای وی په غر و کی
ور په غاره بی دجنه و کپه ها رونه
ته وا خپل ذر له سوب کا لیته نیسی
چی خواره بی کپل پردیت شنه میزرو نه

هر سهار پی بشکلی مخ دی سره وایی کا
 که پی و ویشته دسین زپه له خنابه ونه
 په بشکلا نمنسخوی بسیا پشینتی پیغمالی
 چی شین شین خئی په خندا په مکیز و نه
 د ز لسا په میو مستی چتی گور ه
 چی خجا ره پی لور په لور کپره اور بلونه
 هم خغلا کا، هم نجا کا هم شینا کا
 چی تر خنگ کپی در و پو سپین امیلونه
 د کپیر دیو مخ غا تو لو سو ر بخمل کا
 چی پری و کا ز لمی نچ ونی ا تئو نه
 له سپیر و خا و ر و با می گلو نه پا خسی
 چی پری تیر شی دنجلکیو پلا و و نه
 د کپ و نگی دی غپرو نه په در و کمی
 لاد پا سه پری دچو نو او از و نه
 وایی اوس به میل دنچونو بانندی رامی
 ز لمی خککه و ر ته نیمسی گودر و نه
 سپیختوب مینه یو بل ته سره و رکا
 په هر خای چی میخامخ شی مین زر و نه
 کتهار دزر کومره زر و نه ژوندی کپری
 چی نغمو نغمو کی ستایی شینکی غرونه
 د غره هر بوتی ته وایی جار له تا شو
 « ستا په میته کی پندی ز لمی سرو نه »
 دریدی چنله و ورمه پی تر سپر موشه وه
 دا چی با خیده هوسی له سپر تو نه

هلمند بیا په خپو را غی غاری غاری
 چی ورغاری غری شوه خپا نیزونه
 دپسرلی ناوی و دیوی و رایې پناهه
 مخ کاته اخلی دغو سورکی لالونه
 نندار و ته یی و تلی لوی واپه دی
 خو چا مرسته خندا اوړی چا غمونه
 بیدردانوته یی دکه خو له مساکره
 ددر دمندو زړوی لازیات کړه دردونه
 دهغو به شه پسرلی وی چی ولاړوی
 په کپړ و غاړو د بل پردر شلسونه
 جار وی دبل ترخوی تل خپل خویونه
 دکنو په شیر دبل په خندا اخصا ندی
 یاغو رځا کاد پردیوبه ډولونه
 یاخویوله بله خوری دگور چنچی شی
 یا بیزاره وی دیوبل له ژوندونه
 یا هڅ نه تپتوی سر اسمان ته هم لا
 یا مری غوندي ولاړ په سلا مونه
 آمهښتنه چی دی ژوند هر شی ته ورکا
 په زر غانی و نما نخل سپیره رغونسه
 چی کریالی میری ستاله پسر زوینسی
 شنی تالی شوی ، شنی لمنی شنه دپتونسه
 مورله هسی ژونده وژغوره خسارنده
 خپلواکی موتل نصیب کړه خوچی یونه
 چی مژوند دپسرلی په خیر مسووی
 خوند په اخلوله دی پیکلی نندار تونه

طبعی هستی

طبیعت به مستی راهی
غوتی جو ره شوه خندا ته
بو رارنگ کیره وزرونه
لخان یی جو رکبری ونخاته
ساقی باغوده له خوبه
لانس تر خاری شو مینا ته
میننه بسنه لیونی شوه
مینن باسی و پید پاته
ته هم معنی به مصو سکا شه
مسته راهه غیری زمساته

غڀر ٻڌ غڀر ستر گي به ستر گو
خوله به خوله شه زماخواته
سره تا وکرو سرو نندونه
زه ستا ملاته ، ته زما ملاته
پو ڊيل غڀر کي محولي سو
سڀني و سڀنيو هوا ته
چي زه ته سم او ته زه سي
نور حال مه وا به وچاته

پسرلی

بته رونی پسرلی دی، غوتی شوه سپینه
دینی ریغ می له سره بته
پر خانگو زانگی ژیره خاچنه
پر مشرک مروزی دوزر بته
نوی مهال دی کوکی مسیری
نوی اوبه دی نری چته پری
دکی پیالی می موروسون نی
دپو خاچنو، بانندی اتنی دی
میوری دونو پر خمکه گنی دی
گلهی دچنو، بیاسره بنی دی
زر غونی ونسی پانی ره پری
نری ورمونه را پورته کیری

بوراله منی شه ډیر ژر لی
 بن وال بی ولی ولی پرو لی
 پرو یالی منی دی ونی ولی
 تراو بولاندی بیکار ډیری وولی
 مینه د مینه ده شو گند ډیری
 مین ، مینه سره جا ریږی
 تالی سویه شوی خله یی ځمکی
 غ ټول تک سور شوشنی دی ټو کی
 توری کیږی دی شوی پر دغځو لکی
 کیږی وږی ځی ، پیغله په تله کی
 وری سپینی ډیری سره گله ډیری
 بریزن ورو ورو ، ځنی لوږ ډیری
 زر کو شکاره کیږی بیا سری مشو کی
 ککر ککر کیږی ، تل و هی کو کی
 شو ککر یو ډک ککر دلجان هلو کی
 دلمرو وړانگی دی ، دغره پر شو کی
 پاس ډیر ډیرو چینی شور ډیری
 زر کی پسونه پانندی او بیږی
 خواړه د ژمی په پسرلی کڅ شول
 زاړه تر شاه دی نوی پر مخ شول
 مرو نه ولاړه ، په خاورو پڅ شول
 زسری پلرونه زامن مچخ شول
 نوی اینکی سی ، او ریده کیږی
 دسپرلی نوی ، ناوی و ډیری

پسرلی خوښه دی چی غان بی خپل وی
 څوکه په غه خاندي چی ارد بل وی
 دده هیڅ نه وی دنور وشل وی
 ټگر ننگ لو پیری دایسی اتکل وی
 بیده لایسه دی، په وین ویشی پیری
 داپه ژوند مړه دی هیڅ نه خوښی پیری
 خود چی خود بولم لازه مړنه یم
 دیر هر لور بلورم لازه مړنه یم
 پوری بی وپورم لازه مړنه یم
 ژوند وکسی پورم لازه مړنه یم
 سترگی می شته هیڅ، نه لیده کیږی
 ژبه می شته هیڅ، نه وپیل کیږی
 پسرلی هغه دی چی پښتون لور وی
 په پښتو نوالی پښتو مړ وی
 غایم یسی لاندی، تل تر چپروی
 ویاړ او بری یسی تل په خپروی
 زبری دېرم یسی هر هیواد کیږی
 دوی بسو تر بله سره چار پیری

غده پیژنی؟

ساده مینه افنانی غه پیژنی؟
دپاک زره نگهبانی غه پیژنی؟
دشیشو محل کی خپل په نفس ورک شوی
نسه ورسه بیا بانسی غه پیژنی؟
په کاته دبل کاته دی کاته پایل
دخپل محان خوده مانی غه پیژنی؟
دگدر پوست کی لیوه غونډی پښی ننگاری
دپښو پېسلو چوپا نی غه پیژنی؟
مخکینو مسجدوستا ما شزه کړه مخاوری
عالی نسکر اسمانی غه پیژنی؟
دزر ومغز وزرو خیالو نوزور کوی
نوی خیال نوی جوانی غه پیژنی؟

دملی نجات ستر مسیا

د میړه غا زی سو غا نه سترې مه شی
د پښتون زمرې خلا ته سترې مه شی
چسې وطن دی که رڼا ته سترې مه شی
ورکک کوونکې دافاته سترې مه شی
ای ملى جشن نجاته سترې مه شی
چسې پا لونکې دمړ ویی هغه ته یی
چسې سبب د لور یس د ویی هغه ته یی
چسې سر تاج د پښتو یی هغه ته یی
یراولا ددی احسان پا ته سترې مه شی
ای ملى جشن نجاته سترې مه شی
دوطن یخه دی ورکه تاریکی کړه
ورخرگنده دی دعلم پاریکې کړه

ددشمن په غاړه پېښو کې دوا پټکې کړه
معلوم شوی و هسرچا نه ستړی مه شوی
ای ملی جشن نجاته ستړی مه شوی
په عزت دی 'مستقبال ټول پښتانه کړی
په سر و وینو د بدن په دی مساته کړی
مړی غوڅ که که شو کک بد درته کاته کړی
د خوړی مین حیاته ستړی مه شوی
ای ملی جشن نجاته ستړی مه شوی
وطن روڼ شو وراتلو ته دی سل رنگه
پښتانه دی لاس تر غاړه هڅه کک پرڅنکه
پر غیلیم بان دی دی محمکه شوله تنگه
پر موږ گران له حده زیا ته ستړی مه شوی
ای ملی جشن نجاته ستړی مه شوی
و قدم ته دی زلمیان ټول هوسپړی
په خدمت دی عسکریان تر سرتیر پړی
مستاصفت دی چی پر پا نولیسکل کیږی
پښتوا کړی دعائاته ستړی مه شوی
ای ملی جشن نجاته ستړی مه شوی

دسینی وینا

سوڻم ولي که په اور دی کباب نه یم
سر خند مه ستا پر مینه کذآب نه یم
چی په خچل اختیا رسی زره درکی لالیه
که ما هی شو ندی کړیسم بی آب نه یم
چی می ستاد عشق و توپ ته محکرو روور
نو که پر شم هیخ په سر و کی حساب نه یم
ممنند رپو ست په لمبو کی لاتا زه شی
په سوختن دسینی هیخ په عذآب نه یم
بی رو یسبا ره ستاد سخ په شغلو سوڻم
چی د بل پر خو پرویشوری ذیصاب نه یم
که ما پو پتی شو کک له عشقه می دی پو پتی
بی که عشقه هیخ خبر په بل باب نه یم
پسند و ا د محبت کوی غیرو نه
بی معنی خو شی نس تش رباب نه یم

دشرق جمال

دشرق شا و خواتو ر تم و ، دغفلت تياره خوره وه
نه يی تن کی ژوندی روح و ، نه يی ژوند کی څه اسره وه
دسرگ ژوند حقيقت ورک و ، سرگ لاژوند و چا و چاته
دمسلم کار و ان بی ږغه ږغه یی جوړه ماته
تو د نغری یی بی شغلی و په کسی سوز او شرنه و
دا سلام له ز اړه اوره پاتې یو سمند رنه و
مخان مخانی بلا هر لور ته ، دمسلم په مخان اخته وه
ملا یی نه وه بوله بله ، د وحدت ډیوه یی سره وه
په دی وخت د غروله منځه د کو نر نسیند پرغاړه
نورا نی شغله شوه پور ته د اسمان لوری ته لاره
شغله نه وه مخلانده ، مرو چی دشرق به هسک شو پورته
غرب یی لا هم په مخلا کې نور یی خپور شوهری لورته

په خلا بی بیا دظلم زور عظمت جلال پیدا شو
 اسمانو کی شوله ناری چی دشرق «جمال» پیدا شو
 بسل جمال نهو سیده، هنه نه وی دی وطن کی
 چی په نوی روح دی ویش کره خو کچی وه دمرگ کفن کی
 ته بشروی خو بشر ته سوی پیشو اتا هدايت کسر
 په هر نحای دی پورته غیر دمسوات او عدالت کپر
 تا بیده قومونه ویش کره درندو دلاس عصاشوی
 دخدای پاک قران په لاس کی دبی لارورهنماشوی
 دوحدت بیرغ دی جگ کپر، داسلام پر تنگه بانندی
 دمسام یا شلی غری دی را وبلل تری لاندی
 دزیرگی ناره دی و لاره، له عراقه آسرا پرانه
 تر کیه مصر او هند ته، دحجاز تر بیا بانه
 په ور تلو دی تا زید له، دپوها نو مجاسو نه
 په بیتون در سره تلله، یوعالم سپیخی زرو نه
 تا افکار یوازی نهو، دوطن دی غرور غوته
 لاد نیساره وور ته تنگه داستا لو پروا ند یبیتو ته
 خله و لاری له وطنه اسلامی خدمت له پاره
 چی خرکنده کبری بشر ته دژوندون نیکمرغه لاره
 په صورت که خه جلا شوی در سره دپیتون زرهو
 دپیتون نه هیر یدلی کله مستاچی تل په زرهو
 دادمینتی یوه جذب هوه، چی له خاور بی کبری پورته
 پس له سرگه وطن یاد (شو) راغلی خپل دا با کورته
 له تا بوتهدی سره سیک کره ستا را تک ته وطن خاندی
 پیتانه زلمی خو گوره محی دستا تر قدم لاندی

دوحسبت فاسفه ستا وه چسی دی دوی تهده ویلی
په ملی وحدت راغونه دی، لخان لسانی له منځه تللی
قدموانه دی پرمرو ری، هم دی سینه ساتی زړوکی
ددی خا وری دسرتاج دی ستا مزار په هد یرووی
د رته وایی گران سیده ازما پستی غیری ته راشه
ته خوز ماله غیری بیل وی زه وم ستاته هم بیاز ماشه
د پشتون هلو نه چیری دبل خا وروکی آرام کړی
دقیامت د منځه خپلو خا وروکی مقام کړی

د غریب پالنه

چی وړو کسی سره مور که
یا له وروره سره ورور که
داسی کړه له غریبیا نو
هر غریب به اوږه مور که
هر غریب لکه ماشوم دی
لخان له مې دا اخر اور که
هو پنیاری شرافت نه دی
له وړو کوچی لوی زور که
له انصاف له عدله لری
چی دکوناهوسر سرتور که
دهغه زرگی به خورشی
دیتیم زرگی چی خور که
دخپل قام رنځور به شا که
تاته کوم هو پنیار پیغور که
چی دا نه کوی بی نومسه
پری گومان دشله اوچور که

د پيرزو غبر

واوری په بی غوړ، دغه ناریدي د پيرزو
وخت د غفلت نه دی، د خدای روی دی د پیتو
سترگی خدای در کړی نننی دنیا ته گوری
په یردی تپت خو پونه کار ته مخ کړی د مړو
زړو نه گه و پشوی د ما غو نه پت په دړو
ترخو به داژوندون کړ و د شو به یاد شه پشو
پرخه باندي غوټه یاست، په دریاب کی د حیرت
پورته و خو خپری که مو نیت وی د ختو
جرمن او انگلیس غه کړی، پولنډه گوری چی شه شو
سترگی مو کړی روڼی پانیاات واخلی له پردو

نه پورته شوی ، نه بکتته ، نه دا او من نه د پخوا
نه وین او نه ویده یاست نه د ژوندیا ست نه د مړ و
که زاره یو تو کم دی ، داسی نه وهیڅ خو پونه د پلرو
په ریښتیا قول خاد مان شی دخپل سینی زمریالیو
سر قربان په ډیرالفت کړی د وطن په لوریدو
په ا خلاص کوه ویل ته پینوا نور یی ستاڅه
که یی اوری که یی نه څه دی کار د بل په زړو

خان غولوم

نه یوازی دی دنیا کی زه په تاحان غولوم
دد نیایم دی دنیا کی په هر چا خان غولوم
احساسات چی توپانی شی، شی د عقل بیړی پوه به
د بقا ماحصل نه شته په فنا خان غولوم
کرشمی د کپرو وروځو زرفتنی لری په پته
چی دستر گو بلا واخلم په بلا خان غولوم
زړه ماشوم شوراته ژاری کتوری له زانو غواری
سوخته پریمه په سیوری د عنقا خان غولوم
دبراد غوتی لا کله په رژون شوه توری خاوری
زه لا هسی په نسیم د نن سبا خان غولوم
خپل پردی می ستا په چم کی په یوشان ولی په کانو
لیونی غونډی د زخم په خندا خان غولوم

په خيالې شیشه محل کې دخپل خان په نفس ورك يم
هوسې يم، د سراب په تماشا خان غولوم
د مستانو پيالې ډكې زه لاسې خمار ناست يم
خولا بيا هم د ساقې په دلا سا خان غولوم
د بابا هاونو په شول د پردو سپروله كرده
زه لا ناست يم په توره د بابا خان غولوم
غو لولو د پښتون ته امتعمار داسونه ايښي
زرگر ته غوليدلې، خوهم بيا اخصان غولوم

پټه د نیا

څوك راڅير نه شو در سـز و پټه د نیا يمه
زه كې مې اورونه ،خوپه خوله اوبه نمايه
سر كې طوفانونه مترگي سرې كامې دوینودی
خان سره په جنگ يمه ، دشمن سره پخلا يمه
كانې غورځو مه ، سر دلاندي ورته نيسمه
زمرې تر پيسو لاندي ، پيشو ته په خندا يمه
نور مې د خان نه كړه ، خپل مې ورك شو په پرديو كې
نه پريو دي مې څوك چاته خبر نه يسم دچا يمه
ژوند مې حركت دی خو مكون نه هوش وتی نه شم
سره مې تمناده زه هم سر دتمنا يمه

داغ لکه لاله لرم ، دوینوپه سیلاب کسی زه
رنگ په خپلو وینو بیا دخپل خان خونبها یمه
نور و ته مستی بښم نجات یی زما پروینسو دی
خپله وچی شونډی زړه په وینسو سره مینایمه
وخت دتحول دی توری خاوری سره گلونه شو
خس خاشاک گل پوش ، خوزه بی برک او پینوایمه

د کاریگر ترانه

ما توم سپرو اتوره، تری یوم اولور جوړوم
د جنگ له تورو تیسرود سولی کور جوړوم
تسو پیر او تو کم نه پیژنم نه منم
جهان یور نکه جهان د سپین او تور جوړوم
د دهنی او کر کی وراسته تورو نه شلوم
د محبت له زرو د سترگو سور جوړوم
چی سپینو شو ندی د باداری تخمونو نه
په کی لوگی لوگی شی - هغه سور اور جوړوم
د هغه زور له پاره چی د بیل کور و رانوی
د خپل بقا په قوت د نفا کور جوړوم

د بیاتون سیلی

نن دی بیا له خیا له کیمبود پر گریوان گل
مخ په پا نو مخکه پت کړد بو ستان گل
زما په وینودی لاس سره کړه لاشه غواړی
بی پرو امی هیڅ ونه لید ستا په شان گل
ته بی گله پنا یسته گل پر تا زیب کا
پر لیمو بانندی به تل وړی ستا احسان گل
مترگی توری دکبلی خوله پتا سه یی
خوشبویی کی دی سیال نه دی دریجان گل
په ژراسی یار په دکه خوله مسیوری
په پسرلی کی لاقازه شی په باران گل
دهجران دانه په زره کی سین یووره
مخک هین بی په لحدشو دار سان گل

د پيلتون سيلی دی پیا را غله له کومه
 پی پی ژوبل کړ زما دزړه ودان گل
 دزړگی بلبل هرڅو پخیر شوپه بڼی کی
 ویی نه لیددوفا او دوجدان گل
 پر ژړا ژړا را استون شوله گلسزاره
 چی کار گانو بویا وه د گلسستان گسل
 د پری دی گل بو یسده خوی دی د پښخو
 میړه تل روزی په مینه دخپل لمان گل
 د پښتو پر گامو را غاسم ژړا را غله
 چی می و لید نیمه خوا دخپل لسان گل
 دزړه وینی به پری توی لکه او به کرم
 که زرغون کړی رب و ماته دافغان گل
 دمرو په وینو لژند پیا با نونه
 سره کالی واغو متل ځکه ار غوان گل
 چی پخوا کی یی چنچی د تعصب دی
 خدای خبر چی به غور پیری زما حیران گل
 چی د خسوز د کله هم تمه بینوا یی
 څه فایده که وی نیولی تیرل جهان گل
 که او من وخت د گلو نه دی زه پر نه یم
 را ته جوړ مشاعری کړ ز مستان گل

دا اوس گری

محرر پاشیدم له خو به جگر خون
مسر مسی کینپو ده له غمه پرزنگون
د هستی نیستی غمونو یرغل را ور
په وهو وهوی شین کپز سالر مون
د زغم توان یی ما ته و کپه غم پر زورشو
روح ماغزه می له ژوندونه شوه زیون
تخیل کی مسست «خیام» په خندا راغی
په موسکایسی راته ووی دا مضمون
له سبا نه څه خبر یسی ليو نیه؟
نسه په فسکر راستمن پیری تیر پرون
په خنداچ که په یاله د میوو اخله
په خوینی تیر کپه دا اوس گری ژوندون

تمنا

ساقی بهاز شو زما اوستا ورخی دی
هم دمستی هم دسینا ورخی دی
دمیخا نودر وازی خلاصی شولی
پیماد مهبیا اود مینا ورخی دی
بلبل په غوړ کی دغوټی وایسی دا
دامسید واودخند او ورخی دی
گل دلاله شو جام دمی هر چاته
اوس د بید یا اود صحرا ورخی دی
دوه مین زرونه سره شپږ په شپږ شول
دینکلاید واو دپکلا ورخی دی

هر لورته خاندی و نسگار ننگ گلونه
هم دزیسیاهم در عسنا و رخصی دی
پیغلو زلموته په خندا و ویل
چی داتن ا و دگله او رخصی دی
دسا یسو سسی دخلوت ورو تپری
د آرزو او تمنا و رخصی دی

گونه لیونی شول

دولول پسیکی زنجیر ورلره بویه
درامبیل چامبیل گونه لیونی شول
چسی مستا نوسره مست غاره شیری شسی
دکسو غیو جاماران بیما چند نی شول
چی له کبره بی موسکی نه مانه شوناهو
نمن جرگه کی درندا نوخندنی شول
چی په یو کاته به بی وریت کپل هزار زونه
د مساقی تر سرزر محله سپیلنی شول
دورموتسوهان موخور له راغ او بنه
دو یده دمساخر گونه ها هنی شول

چی دزده وینی بی بل ته نندارتون شوی
دلاسه داغونه گوره هبتنی شول
دازاد سمندر غیر هوار چی رام شی
دخوای دجوش فکرونه تو هانی شول
چی به یوغرپ به بی سل دری وهلی
اوس به خپله بی جاسونه سل مانی شول

د کار یگر ز گړوی

خودی توان وی خوروه مې
زړه مې لسوی دی ژو بلو مې
زور منم دی په غږو کړه
اور د ظلم په لاسو کړه
تسو دوه مې تو دوه مې
زړه مې نه سیزه چی سوخم
له سیزلو بیر ته خوخم
ستا د زړه سیزل نیستی ده
زما د زړه سیزل هستی ده
خو چی توله مړه لمبه شوم
میر تر پامه لوله شوم
هسر بخر کسی مې شررشی

پسه خر سمن د ظالم مسر شی
تیسز وه می تیسز وه مسی
چی له ر بزه دی تا ویوم
خوچی رغرم مظهر تیسوم
ستا زره سور زما په ربر او شی
زما زره کروړ ستاله کپ او دی
کپ وه می کپ وه می
زما په وینو خپر سره کپه
لا تری جوړه فواره کپه
خوهر خا خکسی یی توپان شی
د ظالم کور باندی وړان شی
ژوبلوه می ژوبلوه مسی

داستقلال دشهید وینا

چی واکه می خپل کی هغه نیاز من یم
در وړ د سینې صادق سین یم
سر می پری شوی زخمی پرتن یم
په وینو لژسه گلگون کفن یم
شهید پر خاوره دخپل وطن یم
شیرین وطن می و خان ته خپل کی
خلاص می له قیده خخه د بیل کی
لکه پخواو یو می په سل کسی
نوزه به ولی په مرگ خوړ من یم
شهید پر خاوره دخپل وطن یم
تر خپلی سینې می خان قربان کی
په خپلو وینو می ملک ودان کی
نوم د پښتون می لوړ هر جهان کی
لا ندی تر خاورو رنگین بدن یم
شهید پر خاوره دخپل وطن یم

بلی اختردی خپری سره ده
 لحد بسی مور دی سره بسی جنابه ده
 ژېر بسخی نه يم سره می بنه ده
 سر غوڅو نکي د خپل دښمن يم
 شهيد پر خاوره دخپل وطن يم
 دا یوزه نه يم سل نور سروزه
 جار شول تر سينی ټکلی بسخونه
 چی پر رپړی سره بیر غونه
 ډوب په رحمت کی دذوالمنن يم
 شهيد بر خاوره دخپل وطن يم
 چی وغلیم ته په جنگ پر نه يم
 دجنگ د ماتې په ست خړ نه يم
 که سر می پری دی لاهیخ سر نه يم
 غیرت ټوونکی پښتون ته نن يم
 شهيد پر خاوره د خپل وطن يم

ساقی پاخه

ساقی پاخه پمیا له را و ره
دهو بیاری غم را نه وا خله
جاردی شمه

ساقی پاخه پمیا له را و ره
چی بیار شاره مستانه شو
دجام له فیضه رنسانه شو
له حسرتو نو بیگانه شو

چی له سستی سره مومست شی سمی غرونه

ساقی پاخه پمیا له را و ره
دمسجیت جو ره دنیا کپرو
دغم په مرگ پور ته صهبا کپرو
داد نییا گسی یوه خندا کپرو

چی په خندا موفلک و کړی انځونه
ژوند د سرور یو ترانه شی
د مایو می کو رویرا نه شی
زما او متا لځای میخانه شی
شولاس ترهاغه زړه په زړه وایورازونه
ساقی پاڅه پیا لسه راوړه

د کلوړ نخوړ

هاخوا ، دی خوا
غځیدلی هسک د ننگ غرونه ، بیکلوی داسمان شونډی
پرسرویی تکی سپینی د سپینووا ورو ، او :
پت په زړو کی یی لعلونه
شنی تالی ، شنی لمنی وی د سروغایو لوږ کی
پینی یی روڼو چوڼو ورو ورسینه خلی مخلیدلی
نشا گله د تنخړ کتکتا خندا د زر کو ، وی سندی د بلبلو
خوپه دی خیالی جنت کی خپه سوی انگازه هم خپریدله ، تیتیدله
په ژړانده ، ویرلر لی لړزیدلی امریلوی داویله ،
ورو ورو ناخی ؟ !
ورو ورو خاندی ،
هو ، ددی غروپه لمنو د دیتونو په بستر کی ،
ناروغ پروت ، له کلو کلو راهیسی ،
مړلانه و ، خومر ژواندی ، پروت بی حاله اوبی توانه
« خیرات خور » یی نامت و سرته ،

« دمگر » وی گونهای وهلی ، درنخور رجیب ته بی کتله نامت بی
پنبوته ، او :

ژرژری خوئولی پنهلی شونهای

« خان » بی خواته وهلی ، خپله دده ورته پروت یوغت چلم و

نامت « ملک » بی و کین لورته ، پرسیدلی خیتور

دهغه ناروشی دوی ته و ، اختر

« خیرات خور » ببری ته لاس کی وی واهه داعسی شبخوند ،

« دخیرات فکرونه بویه درنخور حال دی بی خوند ،

خان چلم کش کی خپل خواته ، بیاتازه بی کپله غاره ، ویی تو

خله سخت په زوره وی ویله :

« داچی ساه په کی چلیبری داهم گوره برکت ستاددعادی

« دمگر غوشه کپه لکی ، دخان دکپ تر چن چن وروسته داسی

دخپل خان شو په ستاینه :

« ماهم پوخ دم پر «چو کپی»

« ملک » وغر و میله په زوره ویی ویل :

« هو ملنگ با با داهم متاد دم اثردی چی ارام پروت دی بی وا که

دوا اوبی عذابه ژپه دنیا که » بی

« خیرات خور تسچی شمیرلی ویی ویلی :

بیا هم بو په خیراتونه

دمگر ونو بل په زوره ، وی چی

« حق ده صدقه رد بلا »

خان ملک شول وارخطا خو « خان » سرو پوراونه

« ینه موو ویل مگر ؟ »

«خیرات خور» پرغږ مېو هله

«نه غواړی اگر مگر دا هم تاسی خان یاست چی تپری دخیرور،
«ملک» د«خان» ملاتړ شو خو له یی پرېکړه په وینا،
تاسی ښه وایاست، خوښایی چی دخان دافکروینه، څه چی پاتی
ورنځور ته موږ لاوخته دی څه ملی، نور څه پاتی نه دی ده ته، چی خیرات
پری وکوینه:

«دمگر» شاوخوا کړه چف بیایی داسی کړله پف

«ته بیا کړی څه عجا بیی؟ که یی څه نه درلودلی، موږ تری غوښته

څه، بیا پرده څله چا پیروو؟!»

«خان» په کت کت وخنډله، «خیرات خور ته» یی وویل

«ودی کړه پخه خبره ته و اښه به وی را پاتی؟

«خیرات خور» کړه شمله شاته وی کتل دغوچل خواته

وی ویل په خو شالی

«هغه هغه ده غواگی شی خیرات دی داکړی چی بلا وی و تښتینه»

«ملک» وخمید: څه وایی؟

داغو ازما په وښو پایی

بل دچا په مله تله نه ده

څو ک بی ز ما څخه به بیایی

داز ماده دچا نه ده»

داوخت له بی تابه، رنځور لاس وغو رځا ونه، و نښتی د«خان»

له، څخه خان په خشم وغږ و مبله.

«اوه» په لاس کی لاتوان شته؟ دا عجیبه رنځور مسار دی چی

لاسونه غورځوینه، زما په خیال چی رنځور نه دی، هسی خو یو تگمار

دی، ژوبی و تپری لاسونه»

« دسگر » بیا چنډ شروع کئی وی چی « بیا پیری بی راغی » تو تیکه
« غواپی » پیریان را غلغل هاری » شکرانی وراره بویه

خان پتکی له سره خلاص کئی ، تیننگ و تپل لامونه ، درنخو روچ
پرو ندونه ، و دریدرنخو رله درده ، رو نی لپو کپی سترگی سریه
جوری دوینوسری کامی

« دسگر و ترهیدنه » فضل فضل » بی کپه ناری بیایی دامی کپی
چغاری .

« تیننگوه بی خان کاکا ، درنخوور سترگی پیریانی شوی خیرات خور
هم و ارخطا شو

وی : « راوری بی کتاب کئی ، دپیریانو په دی باب کک و تپی
درنخوور سترگی ، وینی توری بلا گانی » « ملک » و غر مبل چی :

« هوکی : په کتاب عمل ضرور دی ، درنخوور کاکه بی بساک دی
هوسایی ورلره بویه ویشول بی خطر ناکک دی » تو لوو ویل په گپه :

« و تپی درنخوور سترگی ، بانوگان بی لکه ژرگی

چی له شره په امان شو »

« خیرات خور » شمله کپه خیری ، تینگی و تپلی ، سترگی ، درنخوور

رنخوور بیاله پیره درده پرهوش راغی

« رانه خه غواپی ظالمو !

لاموز پونه ماره نه دی ؟

تاسی زما هر شه که غصب لانسونه ماره نه دی ؟

زما دخمکی سری غلی ، زما دباغ خواری میوی تپولی تاسی وختولی ،

زه سر پریشووم بی واکه ، بی

اسوی ، لانورخه غواپی له مانه

دغه تش کاته موهم لاپير زونه دی ظالمانو
چی می سترگی راتری متمگرانو
«خیرات خور» په توبو گله شووی: اخره زمانه ده توبی و باسی
یارانو:

در نخور حال موپتر شو پرتی وایی ، گله ی ووی ، په چتیا تو
خوشی مرشو

ما ویل چی خیرات وکی ، خود اتاسی نه منده
رنخور بیا په زگیروی مرشو خوله بی ورو ، وروپرانستله:
«چتیا ت نه دی رینتیا وایم ، زما لاس به و تنه کی زما پینې به پسر
سیدلی په ستریا به می گتلی زما دلاس او دپشو گتې ، بیا په تاسی وختلی
تاسی هرڅه خوری خونه خوری زما د رینتیا غم .

« دمگر » په لاس خوله ورکیښود په چف بی کړه خوله وازه
دا خبری شیطان دی ، بد شگون دی بد شگون ، اوس پیریان یی
راغابل خوی ته

ژری وتری داخوله ، چی فساد تری و لاپیری «
وتوخله ماک ، خان ، خیرات خورهم ورسره مل شو ، ټولو ویل
په گډه

« هو په کارنه دی رنخور ته غږیدل پیر

ژری خوله ورتپوی ؟ ! »

دو رنخور خوله ټول کپیری خودی وخت کی
ددر وله لری منځه دزلمو پخپلو سندره

در نخور هوږ ته رسیږی

«غلی شانته او پتون دی بد لوی دزمانی رنگ»

سره و خو خیدر نخور بیا ، خوبی واکه پیرته و اوید

«خیرات خور په نارو سرشو :

«خیر، خیر، داخه زور دی ، نا آشنا غونډی ښکار بیری ، در نڅور
حالت یی بدکا»

«دیگر» چف کړه بیایی ووی :

نوی نوی پیریانان دی ، راوتلی له درونه
بد هیبته یی شپرونه ، در نڅور حال به ابتر کاژر بی و تری غورونه
د زلموناره نژدی شوه داسی شان اوریده کپری ا

«دزی وری زور رباب دی
زور مطرب خانه خراب دی
زور اهنګ دروح عذاب دی
نوی ساز نوی او از دی
هم شو نوی دنغمی رنگ
غلی شاتنه او ښتون دی
بدلوی دزمانی رنگ

ملک وغر مبیید چی « دایباغوک مستان دی ، ناخبره نا پوهان دی ،
په دی پوه نه دی چی دلته بی له دی غلور قوتو بی له دی لمور طاقتوبل
هیخ و آک نه سبل کپری ، نه ځایری »

خان بریتونه تاورا تاو کړل او اوه دډر غ بی وویله :

«ستان نه دی لیونیان دی پر پردی تاسی چی دوی راشی بیابه و
گوری یارانو ، چی سرو نه بی داسی وکو تپل شی لکه سرو نه دمارانو
په دی وخت کی ډله راغله دزلمیا نوودرید له در نڅو رسرته نژدی
داسی یی وکړ له پوښتنه کړو برونه

« دار نڅور دی ستاسی معخکی که دلو بوده نا نڅکه ستاسی لاس

کی ؟»

خان ملڪ و قاريده له له پويتهمني د زلميا نوپه غضب يي وپو پتله ،

،ويي ويله

تاسي شوڪ ياست؟ ڇه موحق دي، درنخور په حمله هي شوڪ نه پيو

ني تاسي « خيرات خور ڪتاب پراست حڪم بي داسي ڪي بيان

چپ شي چپ شي، ڪشرا نوحق دي حق د مشرانو

دي ڪتاب ڪي دي راغلي ما په دي سترگو ليدلي

واڪ اختيار دي دخانا نوڅه چي ڪرينه پنه ڪوينه

يادغهو ملڪا نو، نورحق شو ڪ نه لرينه»

ملڪ و غر ميل له قصده

« زمور توري توري ڊيري په دي ڪار ڪي شولي سپيني خو تراوسه

زمور مخ نه، داسي ونه دريدل شوڪ»

له ڪم غاره ياست راوتي بهابه دي اتن ڪمپيو تي ڄي، ڄي ڄي، په

خپله لاره زمور رنخور سوڪي بي واره

ناقراره شو تپيري .»

زلموناره باندي ڪره چي

درنخور حال چا پد ڪري؟

چادي حال تهر مولی؟

لام يي بند سترگي يي بندي خوله يي بنده، په غور و ڪي يي تو ڪري،

دده هر ڇه تاسي يووره ڪه شاروي

مخڪي تخري

ده گيل تاسي شغل دي بي واڪ پروت بي اسري تاسي و ڪرلي چرچي،

دا ڪم انسانيت دي؟»

«دمگر» چف ڪر له ڪرار، تف يي ڪره دخولي نسوار بيابي و ڪي داگفتار:

«مگر مور اسنانان نه يور انبياست انسانيت؟»

زلموو وبل «یاست خوانسا نانوکی توپیردی شوک بلار نخورته،
شوک دوار نخورته

تاسی هغه انسانان یاست چی رنخورو؟
هرشه هرشه خنی اخلی بیایی موتی ورتپی

نه بی پریردی چی شه ووینی یاخه و اوری، شه وویایی
خودخپل غرض دپاره، هرشه به کوی
دانوشه انسانیت دی؟»

خان به کتت کتت بخندله و بی و یله
که وارستاسی شی زلمیانو
شه به و کپی مغر ورا نو!

دایی گزدایی سیدان، دارنخورانسان
زلموو کتل یوبیل ته، سم شوه قبوله و تکل ته
خان، ملک بی کپله لری «خیرات خور» جور شوو خغل تسه
«دسگر» پت شو کودپی کی،

زلموپرانستلی مترگی درنخور، هم لا سونه، هم غورونه، هم
بی خوله، بیایی پاخوه رنخور،
له کتیه پراورد وکی کپ اوچت
خان ورته حیران حیران کتل
وای زماخانی؟!»

ملک بیاپه حسرت، حسرت ویل:

وای زماملکی؟!

خیرات خوررت رت ژپل!

وای زما خیرات؟!»

دیگر له خواشیننی شین شین کیده :

وای زماشکرانه ؟ ! »

خوز لموسر کپه هغه خپله ترانه

«غلی شانه اوپتون دی بدلوی دزمانی رنگ»

مہلی پسرلی

قدرت بیما بیکلا اغاز کرہ
ژر بہ رنگ دجھان نور کا
لہ سرو خاورو بہ گل پاشی
سپہرہ دہیت بہ بیما مسور کا
پہ چمن کی بہ پسر گلو
د بلبلو پور تہ شور کا
نوی ژوند نوی بہار بہ
دھر چا پہ کلی کور کا
خوبی مورہ نور بہ ہر شہ پہ ہوس او پہ خندا شی
لامن پہ لاس بہ زلمی نجوی ، مستی کا ندی پہ زخاشی
ہو پسرلی وخت دخو بیبی دی
مستان اخلی تری بخوند ونہ
چی بی تن پت نس بی موروی
وی د عیش بی امبا بسو نہ

هر طرف بشکلی منظر وی
 رازپه زاریسی سنگار ونه
 بنگلیسی بی وی ولاپی
 نه پسی وی دکور غمونه
 خوچی نس کمی بی موکپ کوی ددی قوم به شه پسرلی وی
 له خواری په رنخ اخته وی پروت په گنده کمی زگیر وی وی
 سوږ به گل دپسرلی شه کپرو
 چی موقوم په خا وروخپرو وی
 ټول بی وزلی وپی تپری
 در بسد ره لسوخ لغرو وی
 هیش احساس ادراک بی نه وی
 په ژوند ونی بی روح مپرو وی
 تر هر چا وروسته پیا تپی
 وهر سیال ته بی سر خوږوی
 په یوه متنه محتاج وی، وی ولاپرو پر دی در ته
 نور چرچی ددوی په مال کپری دوی نه گوری دی ضرر ته
 له خپل لځانه بیگا نه وی
 تل د بل په ننداره وی
 له ژوند یسو سره پتوری
 خو معنا په شمارد مپرو وی
 مپتر کسی پته خوله یسی وازه
 په ستا پنه دنیکسو وی
 لځان ته نه گوری چی شه کپری
 نه د لځان نه د پردو وی
 هی تو به له داسی ژونده چی هستی بی لځان ته عاروی
 ژوندی شه وی، مرگ بی شه وی شه خوشی شه بی بهاروی

دا پسر لسی راخی تیر یسری
 نه پاتسیری دا گلونه
 زموږ په کار ملی پسر لسی دی
 وین شنه ای پیده پسته و نه
 یو ملی جشن پیدادا کسره
 پر پرده دازاره خو بونه
 سترگی روئسی کپره وگوره
 دنیا کپری څه څه کارونه
 ها زره مندره پر یسره نوي ساز نوی آواز دی
 محوه کپری محوه کپری درته وایم دژوند راز دی
 ما کپری غاړی درته خلاصی
 دادی وخت دی که و یسیری
 که و یسری نه شوی تباهی ده
 کوردی واران شوفنا کپری
 څله پسر و توتی توتی یی
 لاتر څونه راغونډ یسری
 نه دی علم نه دی کمال شته
 نه په هیڅ هنر پو هیسری
 ځان پیدار کپره ځان هوشیار کپره ستامای پسر لسی همدا دی
 که دا نه وی پسر لسی، هیڅ دی هم د هیڅ نن او سبا دی

درده

راشه راشه درده را شمه
خودی توان وی نحو روه می
دخستویی غم را نه پیوسه
دردوه مسمی دردوه مسمی
گونندی وی چی دستا نو
دشیرا ب مسره سزه شم
په پر هر می ما لگه دوره
ور یتوه می و ریتوه می
چی په شان دیارد زلفو
په هرتاب کی می بل تاب وی
په لا سو دبی تا پیو
تا ووه می ، تا ووه می

دکتر او پسه کپ ایسی کسی
می گپ او او ار ام هیر کپه
چی فطرات می کپ بدل شی
کپوه می کپوه می
تول بدن می سورا نکار کپه
چی بی سولو هر شه دودشی
دخامی سکورشی سکر و ته
سو خوه می سو خوه می
چی خبر د درد په درد شم
د درد مند سره همد رد شم
بی دردی خوب رانه لارشی
سکونده وه می سکونده وه می
په امید چپی دخوارا نو
د کلچی پورور کسی شیم
زړه کپه سره لمبه خانموزه
ویلسوه می ویلسوه می

دینکلا ملکه

په ۱۳۳۶ کال چی زه چین ته تللی وم د
«سنکا ننگ» په ولایت کی دهنه دینکلا ملکی
چی نوم بی هم «ملکه» وه «داور مچی» دپار
په مشهور تیاتر کی میاما نه کړو ، نو ما
هلمته دهنی ملکی دپاره یو شو بیتونه وویل
چی هغه دادی بینوا

کار یگره خوبه وپس شو ، ویل چی داڅه بد ژوندون دی
هو سونه دی د نورو زما په برخه جگر خون دی
زه بی گنمه نوری هتی ، زما په وینوی خانی ده
دگید ر پوست کی لیوه وی ، خود عوه بی چوپانی ده
زه بی کوره بی پناهه دپلای دی لور قصرو نه
ماه ودان کړه دا قصرونه ، خوزمانه شته یوه خونه
دپلای پلای بی څه ده ، دغریب دوینی څکل دی
کمه خانی که خاقانی ده ، دمز دورد روح وژل دی
وینی جوش وکی را پاشید پاشیده انقلاب یونه

کار یگر د نیا شوه جوړه خوار او بلای سره یو رنگ شول
 امتیا ز له منځه وړک شود خاقان تختو نه رنگ شول
 باداری له منځه ولاړه ، کار یگر د خان با دار شو
 دمزد و رگته شوه خپله ، بزگر خپله زمیندار شو
 کار یگر مست له هر وره چی بی ختمه خاقا نی کړه
 د دربار اغمه خلاس شو چی بی ورکه در بانی کړه
 نور بی سر تیت نه وچاته چی بی خایه احترام کړی
 لاس پ نام وی هر ناکس ته په اتراه راته سلام کړی
 ازادی نغمه بی سر کړه ، په سر وراو په نشا شو
 له هر قید او هر تسلیمه ازاده او بی پروا شو
 خو ناخا په حال تغیر شو رنگ بی والوت زړه پریشا نه
 سربی تیت په احترام شو ، نور خبر نه شو له خا نه
 چی پر هو بش شوز زړه بی وی چی دا څه او څه نظرو
 زه منکر له انقیاده ، داد کوم جادو ائسرو
 زړه وی واوره ای کم پخته نه جادو نه بی اثر و
 د بیکلا ملکه راغله متاله خنگسه بی گسندرو
 کار یگر په غصه راغی وی چی زه عوارم ژوندون بیا
 چی له سره شورا نوی هغه زو پر خیری مضمون بیا
 سرچی تیت شی ملکی ته ، داد ژوند لو گمراهی ده
 زړه وی غلی شه کم عقله ! داد حسن پیاچا هی ده
 کار یگر به له هر قیده ، دخپل مت په زورا زادشی
 خود حسن له زندیه نسوی ژوند مسومی ابا دشسی
 چی کشش د مینی نه وی ، نه دا حکمه نه اسمان شته

هاتنه هر قوت کمزور شی چی دحسن محلا را شمی
عقل او فکر شی بیکارچی بلکه دپنکلا راشمی
بلکه دپنکلا نه کری په ملک و بسا ندی حکمو نه
قلمرویی دحکمو نو، دی همیشه بینوا زرو نه
خکه نور عالم که متمایسی دتاجو نو بلکه بیجا
بینو ا به هیره نه کری، داد زرو نو بلکه بسا

مننه

د ارواښاد استاد پښوا ددغه شعري جونگ په چاپ كې لازمه ده
چې د دولتي مطبعې د مانتايمب دځانگي مدير زلمي محمود ، باشي
عبدالحكيم ، سيدامان ، محمدحكيم ، جميلي اونورو څخه دزړه له كومې
مننه و كړم چې ددې كتاب په چاپ كې يې په ورين تندې اوډيري حوصلې
سره زما مرسته كړې.

ټكور

۲۱۵

دافغانستان دلیکوالو انجمن

-۱۳۸-